

Arrest

nr. 118 026 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DANNEELS, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 september 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2012 werd ingediend door :

A.A. (...)

nationaliteit: Irak

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbare kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag werd niet vervuld.

Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dd. 17 februari 2012 blijkt dat de Irakese identiteitskaart waarvan betrokkene bij onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf een kopie voorlegt, werd vervalst. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten.

De RW stelt in haar arrest van 10 december 2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.”

2. Over het voorwerp van het beroep

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is. Gelet op de aanhef van het verzoekschrift waarin uitdrukkelijk de in punt 1.2. bedoelde beslissing wordt aangeduid als de beslissing waarvan de nietigverklaring wordt beoogd, is dit de bestreden beslissing. Ook verwerende partij heeft het blijkens haar nota zo begrepen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 9bis en 62 Verblijfwet, artikel 8 EVRM, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens -en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“Enige onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat in de bestreden beslissing niet blijkt dat een afweging werd gemaakt tussen de belangen van de maatschappij en de (privé -en familiale) belangen van verzoekster, in het bijzonder de scheiding van verzoekster met haar gezin (echtgenoot en kinderen).

De bestreden beslissing neemt ten aanzien van verzoeker niet ingegaan op de aangehaalde integratie-inspanningen, de gezinsomstandigheden (met de verblijfssituatie van de partner en het gemeenschappelijk kinderen) en de belangen van verzoeker in België, maar beperkt zich door te stellen: (...)

Hoewel verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar de aanvraag van 14 december 2012 die werd ingediend zowel namens verzoeker als zijn partner/echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, werd een afzonderlijke beslissing genomen in hoofde van verzoeker.

Er blijkt uit de beslissing op geen enkele manier dat met deze gezinssituatie rekening werd gehouden. Nochtans wordt de gezinssituatie niet betwist. In de afzonderlijke beslissing genomen in hoofde van mevrouw H. en de kinderen blijkt trouwens dat het bestaan van deze gezinsrelatie uitdrukkelijk wordt erkend.

Ten aanzien van mevrouw H. en de kinderen werd ook een onontvankelijkheidsbeslissing genomen, maar deze beslissing tot onontvankelijkheid werd bestreden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Reeds eerder oordeelde Uw Raad dat ingeval van vernietiging van een beslissing, deze verdwijnt uit het rechtsverkeer, en dus ook geen wettelijke basis meer kan zijn voor het schragen van een beslissing (RvV nr.100 253 van 29 maart 2013).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is gebaseerd op artikel 9bis Vw. dat stelt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [' waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]";

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst".

Er bestaat dan ook een wettelijk basis om de aanvraag onontvankelijk te verklaren wegens niet-voorlegging van identiteitsdocumenten.

Het bestaan van een gezinssituatie (echtgenote en twee minderjarige kinderen), zijn overeenkomstig artikel 9bis Vw. geen beletsel om alsnog te besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag.

Artikel 8 EVRM stelt deze voorwaarde echter wel. Artikel 8 EVRM heeft een directe werking in de interne rechtsorde, en daarenboven primauteit boven het interne/nationale recht.

In de mate artikel 8 EVRM van toepassing is op onderhavig geval, kan geen voldoende steun gezocht/gevonden worden in artikel 9bis Vw. om artikel 8 EVRM (en dus de bescherming van het gezins- en familieleven) buiten toepassing te laten.

De bestreden beslissing kon er zich dan ook niet toe beperken te stellen dat de aanvraag onontvankelijk was, doch diende minstens ook nog te motiveren dat de aanwezigheid van de partner en de kinderen op het grondgebied en hun lopende initiatief tot het bekomen van een verblijfsrecht, geen beletsel vormde om ten aanzien van verzoeker een bevel het grondgebied te verlaten af te leveren.

Nochtans werd in het verzoekschrift aandacht besteed aan het risico dat het gezin zou worden gescheiden van elkaar, minstens de kinderen van één van hun ouders.

In elk geval werd geen inhoudelijk afweging gemaakt tussen de impact van deze feitelijke scheiding, en de rechten op een gezinsleven.

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins -en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer R.v.St. 18 februari 1998, nr. 71.921; R.v.St. 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privé-leven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud gezin met partner én drie kinderen, ev. ook behoud van werk en sociaal contact,...) en de verblijfsweigering.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw.

Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (R.v.St. nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; R.v.St. nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T.Vreemd. 1997,31).

Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vlg. R.v.St. nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71).

Het aangevoerde middel wordt geschonden."

3.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van het vertrouwens- en het rechtzekerheidsbeginsel, dient de Raad vast te stellen dat hij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Kernbetoog van verzoeker is dat hij geen overwegingen in de bestreden beslissing terugvindt aangaande zijn integratie en zijn gezinssituatie noch in het licht van artikel 8 EVRM.

3.5. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

3.6. In casu werd verzoekers in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard daar hij noch een aanvaardbaar identiteitsbewijs voorlegde, noch aantoonde vrijgesteld te zijn van de verplichting om dergelijk identiteitsdocument voor te leggen. Verzoeker betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing niet en erkent in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk dat er *“een wettelijke basis [bestaat] om de aanvraag onontvankelijk te verklaren wegens niet-voorlegging van identiteitsdocumenten”* en dat *“het bestaan van een gezinssituatie [...], overeenkomstig artikel 9bis Vw. geen beletsel [is] om alsnog te besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag”*, zodat de motivering van de bestreden beslissing overeind blijft.

3.7. Verzoeker stelt terecht dat artikel 8 EVRM primeert op het nationaal recht, maar dit kan niet als gevolg hebben dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die onontvankelijk verklaard wordt wegens een gebrek aan het voorleggen van een identiteitsdocument, toch een motivering dient te bevatten inzake de in de aanvraag 9bis aangehaalde integratie-inspanningen en de gezinssituatie, te meer daar uit het verzoekschrift en de bijlage 2 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat ook verzoekers echtgenote en kinderen een beslissing gekregen hebben waarbij de aanvraag op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en tevens een bevel om het grondgebied te verlaten kregen uitgereikt op dezelfde dag als verzoeker. Artikel 8 EVRM en verzoekers betoog inzake de primauteit ervan hebben eerder betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574), zoals even verderop in het verzoekschrift zelf wordt aangegeven. Te dezen wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp vormt van het beroep en deze grief dan ook niet dienstig kan worden aangehaald. Het weze ten overvloede herhaald dat ook verzoekers echtgenote en kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten kregen uitgereikt, zodat niet kan worden ingezien in welke mate verzoeker belang heeft bij zijn kritiek dat er geen afweging werd gemaakt aangaande de dreigende scheiding van verzoeker met zijn gezin. Het mogelijk gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote op 14 december 2012 gezamenlijk een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, maakt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit niet kan beantwoorden aan de hand van twee afzonderlijke beslissingen. Wat betreft verzoekers verwijzing naar *“hun lopende initiatief tot het bekomen van een verblijfsrecht”*, en voor zover dient te worden begrepen dat hiermee bedoeld wordt het door zijn echtgenote ingestelde hangend beroep bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 23 september 2013 tot weigering van een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen enkele wijziging met zich meebrengt voor wat betreft de illegale verblijfssituatie van verzoekers echtgenote en kinderen, zelfs indien de beslissing vernietigd wordt, dient de Raad op te merken dat dit de motivering van de bestreden beslissing niet onderuit kan halen. Verzoeker kan in dit verband niet

dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op de gevolgen van de vernietiging van een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA